

ANTRADIENIS (5)

Maletas išlipo iš savo „Roverio“, pasitikrino, ar kepurė uždėta tiesiai, ir patraukė prie besibūriuojančių pareigūnų. Į vietą buvo atvykusios dvi patrulių mašinos ir viena greitoji. Toliau, ant šlapio kelio, riogsojo traktorius. Sparčiai temo, protarpiais lynojo. Vyriausiasis inspektorius sudrebėjo.

– Gerai, Simsai, – artėdamas prabilo jis, – kas nors paliesta? Pastumta?

– Ne, sere, – uoliai atsakė policijos konsteblis Simsas, laikydamas policijos juostos ritinį. – Na, ne visai. Kai atvykome ir pamatėme kūną, aš patikrinau pulsą, nors ir matėsi, kad žmogus miręs jau kurį laiką. Iš karto jį pažinau, sere, – pridūrė jis.

– Ar kas nors iš karto sukėlė įtarimą? – pasidomėjo Maletas, tiriamai nužiūrinėdamas jaunąjį konsteblių. Ar Simsas galėjo būti susitepęs, ar jis nutekina informaciją? Atrodė absurdiška.

– Ar kas nors rodo, kad tai nebuvo avarija? – Maletas žinojo, jog reikės atlikti viską formaliai, bent jau pademonstruoti deramą

susirūpinimą ir rimtį, nes juk aptiktas negyvas kriminalistas. Tai išties buvo pati blogiausia jo kaip vyriausiojo inspektoriaus diena prakeikta-me Dentono poskyryje.

– Ne, bent jau aš nepastebėjau, – atsakė Simsas.

Maletas priėjo prie mašinos, pusiau susmeigusios į griovį palei kelią – jos priekis buvo smarkiai įlenktas. Maletas apėjo automobilį ir pirmą kartą išvydo Viljamso lavoną, keistai įsiremusį į atviras vairuotojo dureles – jo dešinė ranka ir koja kyšojo iš mašinos. *Jėzau*, pagalvojo Maletas, neblogas turėjo būti susidūrimas. Atrodė, kad Viljamso krūtinė sugėrė stipriausią smūgį, greičiausiai atsiremdama į vairą.

– Kokia nuošali vieta mirti, – ištarė Maletas, nesikreipdamas į nieką konkrečiai, svarstydamas, ar durys atsivėrė nuo smūgio, o gal Viljamsas, išgyvenęs avariją, atsidarė dureles, tačiau nepajėgė išlipti.

Pakėlęs akis, išvydo keliu artėjantį gaisrinės automobilį. Truputį atsilikdamas nuo jo, bet greitai vydamasis, skubėjo „Escortas“ – viena iš nuovados mašinų su švyturėliais ant stogo.

– Medikai iš greitosios nori sužinoti, ar jau gali paimti kūną, sere, – pasakė Simsas, – kadangi jau temsta.

Maletas dar kartą dirstelėjo į lavoną ir į mašiną, kaip ji stovėjo, arba, tiksliau sakant, kaip

buvo nuvažiavusi nuo kelio. Apėjęs dar kartą, dėbtelėjo pro vairuotojo dureles ir pastebėjo, kad radijo siųstuvus tabalavo ištrauktas iš laikiklio. Galėjo ištrūkti ir nuo smūgio, tačiau Maletui vėl dingtelėjo, kad Viljamsas galėjo išgyventi avariją ir gal mėgino išsikviesti pagalbą. Tačiau ką jis veikė čia, šiame pažliugusiame vieškelyje?

– Pranešk jiems, kad teks palaukti, – atsakė Maletas Simsui.

– Taip, sere.

– Kur veda šis vieškelis? – Maletas Dentono ir jo apylinkių geografiją išmanė kur kas prasčiau nei derėjo.

– Veda iki Rimatingtono, sere, bet šiuo metu beveik nenaudojamas.

– Aišku, – Maletas nutilo. – Susisiek su operatyviuoju centru. Prireiks arkinių lempų, palapinės. Noriu, kad čia atvyktų nusikaltimo vietos tyrėjai ir Moltbis.

– Taip, sere, – pakartojo Simsas, šįkart truputį sutrikęs.

– Neaišku, ar čia avarija, ar ne, bet dėl Viljamso šeimos turime iki galo išsiaiškinti, kas įvyko, – pareiškė Maletas. Jei toks tyrimas konstatuos, o Maletas to ir tikėjosi, kad Viljamsas vairavo girtas ir užsimušė nulėkęs nuo kelio, tebūnie. Poskyris judės nauja kryptimi. Visa, iki pačių viršūnių, reikės vykdyti skaidriai.

Išgirdęs sucypiant stabdžius, Maletas atsi-
gręžė ir išvydo, kaip slysdamas „Escortas“ su-
stoja už gaisrinės mašinos.

– Jėzau Kristau, – burbtelėjo pats sau, kai kriminalistas seržantas Džekas Frostas paknop-
stom išsirito lauk užsimesdamas lietpaltį.

Nepasisveikinęs su viršininuku, Frostas pa-
traukė tiesiai prie Viljamso „Cortinos“.

Maletas laikėsi atstumo, kol Frostas lėtai
apėjo mašiną, pasižiūrėjo pro langus, pro atvi-
ras dureles ir pasilenkė ties Berto Viljamso kū-
nu. Stovėdamas tolėliau, Maletas nematė, kas
ten vyksta, bet netrukus cigaretės dūmų ka-
muoliai, apšviesti įkypai krintančios gaisrinės
žibinto šviesos, pasklido lediniame drėgname
ankstyvo vakaro ore.

Panašu, kad Frosto elgesys paveikė ir kitus
susirinkusius pareigūnus bei medikų ir gaisri-
ninkų brigadas. Staiga įsivyravo tylą ir ramybę,
ir Maletas nejučia pagarbiai nusiėmė kepurę.

– Šunsnukiai! – nutraukdamas tylą, sušuko
Frostas spindinčiais nuo ašarų skruostais ir su
cigarete lūpų kampe kildamas ant kojų kitoje
mašinos pusėje. – Sugausiu šunsnukius, kurie
tai padarė.

– Palūkėk truputį, Džekai, – pratarė Maletas,
eidamas prie kriminalisto seržanto. – Suprantu
tavo liūdesį. Mes visi liūdime. Tai tragiška ava-
rija. Bertas buvo... – Maletas nesumojo, ką

pasakyti toliau. – Jis buvo unikalus, savotiškas. Vienas iš mūsų. Šeimos narys.

Maletas kostelėjo.

Frosta nusivalė veidą lietalčio rankove.

– Man nesvarbu, ką apie jį galvojate, – atsakė Frostas, – bet čia buvo ne avarija. Kur nusikaltimo vietas tyrėjai, kur Moltbis? Kodėl uniformotieji nešukuoja teritorijos keturpėsti? Ir dar vadina save policininkais? Ir ką čia veikia greitoji, atsistojusi už „Cortinos“ ir naikinanti padangų žymes? Ir jūsų „Roveris“, sere, taip pat stovi ant paties sumauto kelio.

Frosta ėmė graibytis naujos cigaretės.

– Džekai, nėra jokio reikalo kelti isteriją. Imtasi visų reikiamų priemonių. Dėl to čia ir atvykau, kad viską pats prižiūrėčiau.

– Kur nusikaltimo vietas tyrėjai? – pakartojė Frostas.

– Džekai, nusiraminkit, – Maletas suprato, kad jų pakeltais balsais kivirčą stebi uniformotieji. – Prisiekiu, jog ši avarija – ši avarija – bus tinkamai ištirta. Asmeniškai tam vadovausiu, kol grįš kriminalistas inspektorius Alenas.

Nepaisydamas to, ką tą pačią dieną jis bandė įteigti Vinslou, Maletas suvokė, kad kitos išeities nelieka, jam teks atvilkti Aleną iš atostogų. Visus išėjimus iš darbo teks atšaukti.

– Turėsit progą atlikti savo vaidmenį, – kalbėjo Maletas, – nesijaudinkit. Ir, jūsų žiniai, nusikaltimo vietas tyrėjai ir Moltbis jau keliauja.

– Rimtai, – atšovė Frostas.

– Patikėkit manimi, – tęsė Maletas, – išsiaiškinsime viską iš pagrindų.

– Tik vienas dalykas, inspektoriau, – pasakė Frostas, – Betei noriu pranešti aš.

Maletas itin noriai nusileido:

– Žinoma, Frostai.

– A, ir dar šis tas, – Frostas grįžo prie aplamdytos „Cortinos“, kuri, žvilgdama nuo lietaus, siurrealistiškai spindėjo žibintų šviesoje. – Noriu, kad spauda nieko nesužinotų.

– Nieko nesužinotų?

Atsisukęs Frostas išvydo Maletą, žiūrintį kančios kupinomis akimis.

– Taip, nieko jiems nesakykite. Nenoriu, kad tai padarę žmonės sužinotų, jog jais domimės, – Frostas abiem rankomis atsirėmė į įlenktą sparną ir nuleido galvą, lyg fizinis kontaktas padėtų atskleisti tragedijos priežastį.

Maletas stabtelėjo ir susimąstė – šitą reikėjo apžaišti atsargiai.

– Domimės jais? Taip, žinoma, – jis pasižiūrėjo į laikrodį. – Tačiau, Džekai, nereikia pernelg įsijausti. Palaukime ir pažiūrėkite, kas paaiškės po skrodimo. Ką ras teismo medikai. Be to, juk žinai, kokie yra žurnalistai – jie kalbės,